

HỒI 6**THIÊN NGOẠI HỮU THIÊN**

Có thể tưởng tượng thấy bộ mặt của Tây Môn Nhuệ thật khó nhìn như thế nào.

Lữ Chính Anh lại làm như không có chuyện gì, mỉm cười nói:

- Điều này gọi là chưa đến Hoàng Hà chưa biết sợ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tây Môn Nhuệ lần này ta phụng mệnh không được giết người, hộ pháp Ôn Chí Công của Vô Địch Bảo đó chắc hẳn đã nói với người. Bây giờ người phải yên lặng mà ngẫm nghĩ, sẵn sàng tiếp nhận mệnh lệnh mà ta sắp tuyên bố đây. Nếu trong lòng người còn oán hận không nghe lời, hoặc không nhớ rõ lời ta nói thì hậu quả sẽ không lường trước được đó.

Chàng dứt lời, ánh mắt liếc nhìn về phía Ôn Chí Công lạnh lùng cười nói:

- Ôn đại hộ pháp, phiền người phái người mang những cái thi thể này đi, bữa cơm tối của ta vẫn còn chưa ăn uống.

Ôn Chí Công vội vàng cung kính nói:

- Dạ! Dạ!

Tiếp đó lại gằn giọng quát lớn:

- Người đâu! Hãy mang những thi thể này đi, dọn sạch nơi đây!

Một loạt tiếng dạ vang lên. Hai hán tử lực lưỡng ứng thanh chạy tới.

Lữ Chính Anh hướng về phía Tây Môn Nhuệ điềm nhiên cười nói:

- Oán khí của người đã lắng xuống rồi chứ?

Tây Môn Nhuệ là người cầm đầu cường đạo của Nam Thất Tỉnh, bình thường oai phong lẫm liệt một tiếng hô trăm tiếng dạ, lúc này làm sao chịu đựng được nỗi nhục như vậy. Càng làm sao lắng được oán khí trong lòng.

Vì vậy, Lữ Chính Anh vừa dứt lời y liền nghiêng răng gằn giọng quát lớn:

- Tiểu tạp chủng, người giết ta đi!

Dứt lời tay liền đưa lên. Không, kẻ đưa tay lên không phải là y mà là Lữ Chính Anh.

Tại vì Tây Môn Nhuệ ngoại trừ miệng có thể nói được, còn toàn thân thì không thể cử động được gì. Lữ Chính Anh vung tay tát Tây Môn Nhuệ bốn bạt tai rồi mới lạnh lùng cười nói:

- Tây Môn Nhuệ, người đừng tưởng cho rằng ta phụng mệnh không giết người thì người có thể tự ý nhục mạ ta. Ta nói thật với người ta tuy phụng mệnh tạm thời không giết người, nhưng có thể tùy ý trừng trị người.

Tây Môn Nhuệ rít giọng quát lớn:

- Lão tử chết còn không sợ, còn sợ gì người trừng trị chứ?

Lữ Chính Anh cười nhạt nói:

- Ta không thể không nhắc nhở người, người vốn mang thân huyết nhục ta cũng nhắc người một tiếng rằng lão tặc người là kẻ thù tự tay giết chết phụ mẫu ta, tàn sát toàn gia ta. Cho dù người chỉ là kẻ phụng mệnh hành sự và cho dù ta là kẻ phụng mệnh tạm thời không giết người, nhưng ta có quyền làm cho người phải chịu đựng mọi khổ hình.

Tây Môn Nhuệ nghiêng răng ken két. Tuy trong lúc này còn chưa quát chửi thành tiếng, nhưng từ bộ mặt đầy khó chịu của y không khó tưởng tượng ra trong lòng y khó chịu như thế nào.

Uông Chí Công vội vàng nói:

- Tây Môn Nhuệ trại chủ, xin nghe ta nói!

Tây Môn Nhuệ toàn thân đang run lên, nhưng cố nén lại không bộc phát ra ngoài.

Uông Chí Công chăm chú nhìn Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Lữ công tử, có thể cho phép tại hạ khuyên nhủ Tây Môn trại chủ mấy câu chứ?

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói:

- Được!

Uông Chí Công cười nịnh nói:

- Đa tạ Lữ công tử. Tại hạ sẽ cố gắng làm lắng đi cái tâm oán hận của Tây Môn Nhuệ trại chủ. Nếu trong lúc ăn nói có gì không phải xin Lữ công tử lượng thứ cho.

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói:

- Ta không đếm xỉa gì đến những điều này.

Uông Chí Công giờ này mới hướng mặt về phía Tây Môn Nhuệ nghiêm mặt nói:

- Tây Môn huynh, tục ngữ có nói hảo hán không chịu thiệt trước mắt, huynh hà cố làm khổ chính mình.

Tây Môn Nhuệ hừ một tiếng, không nói gì.

Uông Chí Công liếc mắt nhìn Lữ Chính Anh rồi cười nói với Tây Môn Nhuệ:

- Tây Môn huynh, ta bây giờ nói những lời không sợ Lữ công tử tức giận. Đêm nay bọn ta phải nhẫn nại một chút, nên nhịn khẩu khí cho qua lúc khó khăn này. Sau này có thể bọn ta còn có một ngày giương mày ngẩng mặt được.

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói:

- Uông Chí Công, người rất biết ăn nói đấy!

Uông Chí Công gượng cười nói:

- Nào, nào, Lữ công tử quá khen!

Lữ Chính Anh quay về phía Tây Môn Nhuệ cười nhạt nói:

- Tây Môn Nhuệ, lời của Uông Chí Công nói rất là có lý. Bản thân ta cũng là một chứng minh đây.

Tây Môn Nhuệ lạnh lùng hỏi lại:

- Chứng minh gì?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Tám tháng trước đây, khi người phụng mệnh sát hại toàn gia ta, phái người ngựa đi khắp nơi truy sát ta, ta làm sao có thể tưởng tượng ra được có ngày hôm nay. Vì vậy, tai họa lúc này của người có thể không cần người...

Tây Môn Nhuệ nghiêng răng cắt lời nói;

- Được ta đáp ứng!

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Đáp ứng tiếp nhận mệnh lệnh của ta?

Tây Môn Nhuệ gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lữ Chính Anh không khỏi bật cười nói:

- Bản thân ta lại hiện thân thuyết pháp, giảng giải khuyên bảo người. Đây đúng là chuyện không thể tưởng được.

Nói xong liền đưa tay vào ngực lấy Thất Sát Lệnh đưa ngay trước mặt Tây Môn Nhuệ, nghiêm mặt nói:

- Đây chính là Thất Sát Lệnh mà ta phụng mệnh truyền đạt. Người phải lắng nghe cho kỹ càng.

Tiếp đó Lữ Chính Anh liền đọc lớn Thất Sát lục điều rồi thuật lại mệnh lệnh truyền khẩu của Chu Tứ Nương, gằn giọng hỏi:

- Nghe rõ chứ?

Tây Môn Nhuệ gật đầu nói:

- Nghe rõ.

Lữ Chính Anh liền hỏi tiếp

- Nhớ rõ toàn bộ chứ?

Tây Môn Nhuệ lại gật đầu nói:

- Nhớ!

Lữ Chính Anh nói:

- Nhớ thì tốt! Đồng thời cần phải ngay lập tức chấp hành. Hơn nữa cần phải triệt để chấp hành.

Tây Môn Nhuệ nói:

- Tất nhiên ta sẽ lập tức chấp hành nhưng nếu người khác không nghe theo, thì không thể nói ta chấp hành không triệt để.

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Điều đó tất nhiên không quan hệ gì đến người.

Tiếp đó liền vọt người lên không, gương chỉ giải huyết đạo bị khống chế của Tây Môn Nhuệ, gằn giọng nói:

- Đứng dậy!

Tây Môn Nhuệ lặng lẽ đứng dậy, Lữ Chính Anh nói tiếp:

- Bốn sứ giả đêm nay tạm thời trú ở đây, những kẻ khác ở lữ quán này nhất loạt giải tán hết. Không có lệnh gọi thì không được quấy nhiễu.

Tây Môn Nhuệ gật đầu, Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn bọn ba người Lộ Thanh Bình nói:

- Lộ cô nương ba vị đêm nay là quý khách đặc biệt của bốn sứ giả. Hãy chuẩn bị phòng cho ba vị, sắp xếp thị nữ hầu hạ.

Tây Môn Nhuệ lặng lẽ gật đầu nói:

- Được!

Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn Uông Chí Công nói:

- Bốn sứ giả giao cho người nhiệm vụ phải hoàn thành nhanh nhất cho ta.

Uông Chí Công cúi người nói:

- Xin dạy bảo!

Lữ Chính Anh găm mặt nghiêng răng nói:

- Đó là chuyện Vô Địch Bảo bảo chủ Thuần Vu Khôn ra lệnh giết toàn gia ta. Bằng mọi cách phải xác minh báo cáo cho rõ.

Uông Chí Công vội nói:

- Tại hạ xin ghi nhớ!

Lữ Chính Anh nói tiếp:

- Bốn sứ giả ngày mai sẽ đi Giang Hán địa khu, khi ta đến Hạ Khẩu kẻ đầu tiên mà ta gặp sẽ là người. Người không được làm qua loa cho xong chuyện đấy.

Uông Chí Công vội vàng khom người cười nịnh nói:

- Xin sứ giả an tâm. Tại hạ nhất định sẽ dốc sức toàn lực.

Lữ Chính Anh cười cười xua tay nói:

- Được, các người đi đi!

Tây Môn Nhuệ hừ một tiếng quay người bỏ đi.

Uông Chí Công lại hướng về Lữ Chính Anh cung kính chấp tay cười nịnh nói:

- Sứ giả cùng Lộ cô nương nếu có cần gì thì cứ dạy bảo tiểu nhị đây. Tại hạ xin cáo từ.

Chỉ một lát sau, trong sảnh lầu to lớn ngoại trừ tên tiểu nhị đang đứng từ xa xa chờ sai bảo, thì chỉ còn lại bọn bốn người Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình.

Lữ Chính Anh đưa ly rượu lên kính cẩn với ba người kia uống cạn rồi điềm nhiên cười nói:

- Bây giờ bọn ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện thoải mái được rồi.

Khôi y lão nương thở nhẹ một tiếng nói:

- Lữ công tử, tình hình vừa rồi nếu không phải là chính mắt lão nương nhìn thấy thì thật không tin là sự thật.

Lữ Chính Anh khiêm tốn cười nói:

- Một chút tài cán đó của tiểu khả thật ra có đáng là gì. Ở dưới tay của Thất Sát Lệnh, những người có thân thủ như tiểu khả đây ít ra cũng có bảy tám vị.

Lộ Thanh Bình nhíu mày nói:

- Thân thủ của lệnh chủ Thất Sát Lệnh hẳn là cao siêu lắm phải không?

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Điều này quả thật không sai một chút nào cả.

Khôi y lão nương hỏi tiếp:

- Lữ công tử, Thất Sát lệnh chủ đó tóm lại là nhân vật như thế nào?

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Điều này đợi sau sẽ nói. Còn bây giờ ta muốn biết lai lịch của ba vị, nhất là lão gia đây và A Vân cô nương, ngay tính danh cũng còn chưa biết.

Khôi y lão nương gật đầu nói:

- Bây giờ lão thân xin tự giới thiệu trước, lão thân là Ngũ Tú Vân, là nghĩa mẫu của Lộ Thanh Bình và cũng là sư muội của phụ thân a đầu này. Mười lăm năm trước đây khi toàn gia của a đầu chết dưới bàn tay ma quái của Tây Môn Nhuệ, thì lúc đó Bình a đầu đang ở chơi tại nhà ta nên mới thoát khỏi kiếp nạn đó.

Lữ Chính Anh ô lên một tiếng nói:

- Hóa ra là Ngũ tiên bối!

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi:

- Ngũ tiên bối và Tây Môn Nhuệ kết oán như thế nào, có thể nói rõ ra được không?

Ngũ Tú Vân gượng cười nói:

- Không dấu gì Lữ công tử, tin tức có liên quan đến sư huynh của ta chết dưới tay Tây Môn Nhuệ trước đây chỉ là tin đồn. Nếu không phải là do chính miệng của đoán y lão giả vừa rồi chứng thực thì bọn ta vẫn còn mò mẫm trong bóng tối.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Cũng là vì chưa chứng thực được. Vì vậy mà chư vị đến đây, thời gian đã trôi qua một tháng mà vẫn chưa ra tay phải không?

Ngũ Tú Vân nói:

- Đây cố nhiên là một trong những nguyên nhân, thực sự sức lực của bọn ta quá yếu không thể dễ dàng đắc thủ. Vì vậy, ta âm thầm cố gắng tìm cách gây trở ngại cho y nên kéo dài cho đến nay vẫn còn chưa ra tay.

Lộ Thanh Bình chen lời nói:

- Kế hoạch của bọn ta nếu không thể âm thầm thâm nhập tra chứng thì thực hiện khó khăn, hành động này cố nhiên là quả thực quá khinh suất. Nhưng bất luận Tây Môn Nhuệ là sát phụ thù nhân của ta hay không thì có thể giết được một kẻ cầm đầu cường đạo tác ác đa đoan như hắn thì cũng thật là vì dân trừ hại. Đồng thời tên Tây Môn lão tặc giết hại phụ thân của A Vân thì điều đó tuyệt nhiên không sai.

Lữ Chính Anh hừm một tiếng nói:

- A Vân cô nương là...

Ngũ Tú Vân vội vàng nói:

- Chuyện này do ta mà ra đó.

Tiếp đó nghiêm mặt nói:

- A Vân họ Thượng Quan tên là Tố Vân, phụ thân là Thượng Quan Ngọc, tri phủ của Bảo Khánh phủ, vì nghiêm trị đạo tặc mà kết oán với Tây Môn Nhuệ, nên toàn gia bị sát hại. Lúc đó Thượng Quan Tố Vân chỉ mới mười bốn tuổi.

Lữ Chính Anh thở dài nói:

- Thượng Quan cô nương có phải là do hai vị cứu phải không?

- Không! Ngũ Tú Vân nói tiếp – nàng được một vị bồ đầu trong phủ cứu nhưng vị bồ đầu nghĩa dũng đó vì cồng nàng đột phá vòng vây mà phải bị hy sinh.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Võ công của Thượng Quan cô nương bây giờ do ai truyền thụ?

Ngũ Tú Vân nói:

- A Vân từ nhỏ đã yêu thích võ công nhưng vì không gặp minh sư, chỉ là do vị bồ đầu hy sinh đó truyền thụ cho một ít công phu. Còn về võ công bây giờ của nàng là được truyền thụ từ Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng, thế nhưng nàng không dám tự phụ cho mình là đồ đệ, cam nguyện với thân phận thị tì.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Tại sao?

Ngũ Tú Vân thở dài nói:

- Chuyện này nói ra thật là dài.

Dứt lời thì lại thở ra một tiếng nhẹ nói:

- Khi toàn gia nàng ngộ nạn và vị bồ đầu cứu nàng vì bị trọng thương mà chết đi, nàng đã trở thành một cô nhi không nơi nương tựa. Trải qua một khoảng thời gian sống lưu lạc, thì bị kẻ xấu lừa lọc bán vào kỹ viện.

Lữ Chính Anh không khỏi thở dài nói:

- Như vậy tai họa của Thượng Quan cô nương bi thảm hơn ta nhiều lắm.

Ngũ Tú Vân gượng cười nói:

- Vận mệnh của đứa trẻ này quả thật là bi đát. Nàng lăn lóc hai năm trong kỹ viện thì gặp một vị công tử gia đa tình đã chuộc thân cho nàng. Nhưng trên đường dẫn nàng quay về cố hương vị công tử gia đó gặp thủ hạ của Tây Môn Nhuệ.

Nói đến đây Ngũ Tú Vân lại thở dài một tiếng nói:

- Lúc đó may mà có Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng đi qua kịp thời cứu giúp. Nhưng vị công tử gia đa tình đó thì đã ngộ nạn.

Câu chuyện thương tâm đã qua này khiến cho Thượng Quan Tố Vân nãy giờ ngồi yên lặng bên cạnh không khỏi hai hàng nước mắt lăn dài.

Ngũ Tú Vân nói tiếp:

- Lúc đó Tân nữ hiệp rất thông cảm với tai họa của nàng, Đối với tư chất thiên phú của nàng càng đặc biệt ngưỡng mộ. Quyết định thu nhận nàng làm đồ đệ. Nhưng bản thân nàng lại vì gặp quá nhiều bất hạnh, có mặc cảm tự ti quá nhiều, đây cũng là nguyên nhân khiến cho nàng muốn giữ mãi thân phận thị tỳ.

Vừa dứt lời, lại thở nhẹ một tiếng nói:

- Hai người này sau khi tự mình chạy đến huyện Vô Cương cách nơi đây không xa vì thế lực của Tây Môn Nhuệ quá mạnh mà bọn họ lại tha thiết phục thù, nhất là A Vân. Tất cả mọi bất hạnh của nàng đều do Tây Môn Nhuệ gây ra. Vì vậy, để đạt được mục đích ám sát Tây Môn Nhuệ nên tự mình tái nhập phong trần.

Ngũ Tú Vân thở dài một tiếng kết thúc câu chuyện rất dài này.

Tiếp đó lại mỉm cười nói:

- Mọi chuyện sau đó Lữ công tử đã biết. Không cần ta phải nhắc lại, chỉ mong Lữ công tử đừng cười mà thôi.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Nhị vị cô nương không tiếc tự mình lưu lạc phong trần mà hành động tráng liệt, thật là kinh thiên địa khắp quỷ thần. Tại hạ kính phục vô cùng há có lý cười cợt được sao?

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói:

- Lữ công tử là người phi thường mới có thể kiến giải phi thường như vậy.

Tiếp đó ánh mắt liếc nhìn hai vị cô nương nói:

- Hai người các người đã nghe Lữ công tử nói phải an tâm lý đặc, đừng có mang mặc cảm tự ti nữa.

Lữ Chính Anh vội vàng nói:

- Ngũ tiên bối, tiểu khả vẫn còn chưa hết lời.

Ngũ Tú Vân ngơ ngác:

- Lão thân đang lắng nghe đây.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Tiểu khả cảm thấy hành vi của hai vị cô nương sánh với...

Ngũ Tú Vân liền hỏi:

- So sánh như thế nào?

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Ngũ tiền bối trong Phật Môn có những vị cao tăng không kỳ tanh hôi, đó không phải là sống với phương châm rượu thịt trong bụng, Phật đà trong tâm hay sao?

Ngũ Tú Vân cười hỏi:

- Lữ công tử lẽ nào so sánh hành vi của hai a đầu trước đây với những vị cao tăng Phật Môn hay sao?

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Điều này so sánh, tuy có hơi khập khiễng cũng dường như đối với nhị vị cô nương cũng có điều bất kính, nhưng trong lòng tiểu khả lại cho rằng những hòa thượng rượu thịt đó chẳng qua là mượn câu nói đó để biện hộ cho mình mà thôi, chớ còn hai vị cô nương đây mới thật là “Phật đà trong tâm”, cũng đủ lộ rõ sự trình tiết trong tâm là không để cho bất cứ sự khuất nhục trên nhục thể nào ảnh hưởng tới.

Thượng Quan Tố Vân nãy giờ không nói gì, sau khi nghe nói xong bất giác gạt nước mắt, cười buồn nói:

- Nghe một lời quân tử nói còn hơn mười năm đọc sách, qua lời Lữ công tử nô gia mới thật sự là tâm cảnh hoàn toàn khai mở. Thế nhưng...

Nàng dứt lời, ánh mắt nhìn Lộ Thanh Bình rồi nghiêm nghị nói:

- Có một điểm nô gia muốn thêm vào, đó là xin Lữ công tử đừng lẫn lộn giữa Lộ tiểu thư với nô gia, tại vì Lộ tiểu thư hoàn toàn trong sạch.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Điều này tại hạ biết, nhưng sự kính phục của tại hạ đối với nhị vị cô nương thì hoàn toàn không có sự phân biệt kính trọng.

Lộ Thanh Bình mỉm cười nói:

- Đa tạ những lời giảng giải của Lữ công tử đối với A Vân.

Tiếp đó nàng chăm chú nhìn Thượng Quan Tố Vân nghiêm mặt nói:

- Tố Vân! Người đã hiểu rõ thông suốt, vậy thì từ đây trở đi xưng hô giữa hai ta cũng phải thay đổi đi.

Thượng Quan Tố Vân cười buồn nói:

- Điều này đợi sau khi trở về với lệnh sư hăng nói được không?

Ngũ Tú Vân gật đầu:

- Điều này cũng có lý. Hãy dứt khoát như vậy.

Lữ Chính Anh chăm chú nhìn Lộ Thanh Bình nghiêm mặt hỏi:

- Lộ cô nương, lệnh sư Tân tiên bối bất luận võ công thanh danh xưa nay đều không thua kém Vô Địch Bảo bảo chủ Thuần Vu Khôn. Nhiều năm nay không thấy hiệp tung, hẳn là người càng tinh tiến phải không?

Ngũ Tú Vân nói:

- Lữ công tử nói không sai. Võ công thanh danh của Tân nữ hiệp đều không thua Thuần Vu Khôn, nhưng Tân nữ hiệp là một nhân vật khó gần gũi, không nhận sự ngưỡng mộ.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Trong võ lâm có nhiều nhân vật tính khí kỳ lạ. Tân tiên bối cũng là một người trong số đó.

Ngũ Tú Vân mỉm cười nói:

- Tân nữ hiệp bế quan gần năm năm, võ công đã tinh tiến đến mức nào lão thân thật không dám suy đoán bừa bãi.

Lộ Thanh Bình mỉm cười nói:

- Không giấu Lữ công tử, ta cùng Tố Vân chính là thừa lúc gia sư bế quan mà lên ra đi đó.

Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Nhị vị cô nương có mối thù thâm sâu mới tự mình hạ sơn, ta nghĩ lệnh sư không nỡ nào trừng phạt đâu.

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói:

- A Bình, A Vân! Sư phụ các người có thể sắp khai quan rồi đó, ngày mai bọn ta phải mau chóng quay về thôi.

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện đã mất nửa giờ đồng hồ, lại kể với Lữ Chính Anh thân thế và tai họa của bản thân mình cho đến canh ba mới chia tay đi nghỉ.

Ngày hôm sau, bọn người Lữ Chính Anh, Lộ Thanh Bình lập tức rời khỏi Ác Hồ Cầu.

Do vì nơi mà Lạt Thủ Tiên Nương Tân Ngọc Phụng bế quan nằm trong một mật cốc ở Hoành Sơn, bọn họ có thể cùng nhau đi đến Hoành Châu mới chia tay. Vì sự an toàn của bọn người Lộ Thanh Bình, cũng để xóa bỏ sự buồn chán trên đường đi mà Lữ Chính Anh cùng bọn họ kết bạn đồng hành.

Sậm tối ngày thứ ba sau khi rời Ác Hồ Câu, bọn người Lữ Chính Anh đã đi đến Bạch Thủy của huyện Kỳ Dương, Bạch Thủy nằm ở một thị trấn nhỏ bên bờ Tương Giang. Thị trấn tuy nhỏ, nhưng do thổ sản các nơi ở tây nam Tương Giang theo đường thủy lộ đổ đến đã lấy đây làm địa điểm chuyển vận đi các nơi nên việc buôn bán tấp nập rất là phần vinh.

Bọn bốn người Lữ Chính Anh sau khi đi đến Bạch Thủy trấn liền đi vào lữ quán Phúc Ký hào hoa nhất thị trấn. Như kế hoạch dự định của bọn họ là nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày hôm sau sẽ bao thuê một con thuyền đi thẳng đến Hoành Châu rồi quay đi Hạ Khẩu.

Đối diện Phúc Ký lữ quán là một ngôi chợ náo nhiệt lưng tựa vào Tương Giang, một nửa kiến trúc phía sau của nó treo lơ lửng ở trên bờ Tương Giang kéo dài trên mép sông đến hơn mười trượng. Ba gian phòng mà bọn Lữ Chính Anh trú ngụ là mặt sau cùng của dãy nhà. Hai vị cô nương ở phòng giữa, Ngũ Tú Vân ở phòng bên trái, Lữ Chính Anh ở phòng bên phải.

Do địa thế ở mép sông lại treo lơ lửng trên không, vì vậy đẩy cửa sổ nhìn ra xa không những cảnh sắc của con sông được thu vào toàn bộ tầm mắt, hơn nữa gió mát trong lành khiến cho người ta tâm thần thoải mái. Lúc này cho dù Trung Thu vừa đi, cũng đã khiến cho người khác cảm thấy có hương thu sâu đậm.

Lữ Chính Anh sau khi tắm xong, một mình ngồi dựa vào cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sắc mênh mông của bờ sông đêm khuya, thì Ngũ Tú Vân đã nhẹ nhàng bước tới ho nhẹ một tiếng rồi mỉm cười nói:

- Xin lỗi đã quấy nhiễu Lữ công tử.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Không sao cả. Ta đang buồn muốn phát khùng lên đây!

Ngũ Tú Vân cười bí hiểm nói:

- Được thôi! Có thể có người giải buồn đang đợi ở bên ngoài đó.

Lữ Chính Anh ngơ ngác:

- Lời nói này của Ngũ lão gia phải hiểu như thế nào đây?

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt hạ giọng nói:

- Đêm nay tất nhiên có sự cố phát sinh.

Lữ Chính Anh nhướn mày hỏi:

- Lẽ nào Ngũ lão gia đã có phát hiện gì?

Ngũ Tú Vân gật đầu nói:

- Đúng vậy! Từ khi rời bỏ Ác Hồ Câu đến bây giờ, hành tung của bọn ta đều ở trong sự giám sát của kẻ thù.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Nói ra thật hổ thẹn. Lần đi này tiểu khả cũng đặc biệt chú ý, nhưng lại không phát hiện được một chút gì.

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói:

- Đó là vấn đề lịch duyệt trong giang hồ, võ công của người tuy cao hơn ta rất nhiều, nhưng về phương diện này người lại kém ta.

Không đợi Lữ Chính Anh nói, lập tức nói tiếp:

- Ta không những phát hiện ven đường có người quan sát chúng ta, Hơn nữa cũng biết rằng bọn chúng phụng mệnh không được phép phá rối chúng ta, mà cần tập trung lực lượng ở Bạch Thủy trấn này sẽ bất ngờ tập kích. Vì vậy ta chưa nói với các người.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Ngũ lão gia làm sao biết được kế hoạch của bọn chúng?

Ngũ Tú Vân nói:

- Bọn chúng dùng hắc thoại giao đàm cho rằng ta nghe không hiểu, kỳ thật là ta thông hiểu hết lời bọn chúng.

Lữ Chính Anh nhíu mày nói:

- Có phải là người của phe Vô Địch Bảo không?

Ngũ Tú Vân nói:

- Những người giám sát bọn ta là thủ hạ của Tây Môn Nhuệ, đêm nay những kẻ ngăn trở bọn ta ở đây mới là cao thủ của Vô Địch Bảo.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Cũng được! Chỉ mong bọn chúng làm vài trò cho ra dáng một chút.

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói:

- Lữ công tử, trong giang hồ phải xem như là “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân” công tử nhất thiết không nên tự đại khinh địch.

Lữ Chính Anh nhếch miệng cười nói:

- Đa tạ Ngũ lão gia chỉ giáo, tiểu khả đã biết.

Ngũ Tú Vân cười nói:

- Kỳ thật điều này cũng chẳng đáng gì cả, hơn nữa người trẻ tuổi nên có hào khí. Chẳng qua trận chiến đêm nay bọn ta tuyệt đối không thể khinh tâm.

Ngũ Tú Vân vừa dứt lời liền nghiêm mặt nói:

- Xin Lữ công tử suy nghĩ cho, Vô Địch Bảo trước đây trong giang hồ hiệu xưng là Vô Địch tuyệt đối không phải là không có ý nghĩa. Lữ công tử trước đây chỉ gặp những thủ hạ tầm thường của Vô Địch Bảo, một mặt võ công của công tử quá cao, mặt khác cũng là vì bọn họ không rõ tình hình địch thủ nên chưa phải đến những cao thủ thật sự.

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Lão gia nói đúng!

Ngũ Tú Vân nghiêm mặt nói:

- Còn bây giờ Tây Môn Nhuệ tất nhiên đã rõ tình hình cụ thể, đã dùng bồ câu truyền thư phi báo Thuần Vu Khôn. Công tử nghĩ xem, Thuần Vu Khôn liên tiếp phải chịu thua thiệt. Còn bây giờ xem như đã rõ tình hình địch thủ, thì những cao thủ y phái đến ngăn trở chúng ta tất nhiên đều là hạng nhất.

Nói đến đây thì Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tố Vân đã tắm rửa xong từ phòng bên đi vào.

Thượng Quan Tố Vân cười hỏi:

- Nghĩa mẫu, Lữ công tử đang nói chuyện gì thế?

Ngũ Tú Vân cười nói:

- Hai người các người đến thật đúng lúc. Hãy mau ngồi xuống chúng ta sẽ bàn chuyện với nhau.

Tình hình mà Ngũ Tú Vân và Lữ Chính Anh bàn với nhau liền được thuật lại cho Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tố Vân nghe.

Thượng Quan Tố Vân đột nhiên ơ lên một tiếng nói:

- Xem ra hai nữ nhân vừa rồi tất của phe Vô Địch Bảo.

Lữ Chính Anh liền hỏi:

- Lễ nào Thượng Quan cô nương đã có phát hiện gì?

Tố Vân gật đầu nói:

- Đúng vậy! Vừa rồi tiểu nữ nhìn thấy hai cô nương xinh đẹp một mặc hồng y, một mặc lục y đi vào gian phòng đối diện xéo với chúng ta. Ban đầu ta cho rằng đó là hai vị cô nương Chu Thăng Nam và Chu Á Nam như Lữ công tử nói.

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Chu cô nương bọn họ chắc sắp đi Hạ Khẩu sẽ không lưu lại đây lâu.

Lộ Thanh Bình cũng nhíu mày nói:

- Hai vị cô nương đó còn đặc biệt nhìn ta chăm chăm, ta nghĩ ta tuyệt không có một hành động vô ý nào.

Đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát từ hành lang vang lên:

- Tiểu nhị, tiểu nhị đâu?

Giọng nói của tên tiểu nhị vội vàng kính cẩn đáp:

- Đến ngay cô nương.

Lữ Chính Anh hướng về bọn người của Lộ Thanh Bình nháy mắt một cái rồi lao ra khỏi phòng, giả bộ như là vô tình đi ngang hành lang nhưng hai mắt thì nhìn xéo vào gian phòng đối diện với phòng của Lộ Thanh Bình, chính diện với phòng của Ngũ Tú Vân quét mắt nhìn hai vị nữ lang xinh đẹp trong đó. Không sai, hai vị cô nương đó quả thật là một người mặc hồng y, một người mặc lục y tư thái không khác gì hai tỷ muội Chu Thăng Nam, Chu Á Nam. Hơn nữa khi Lữ Chính Anh lướt qua bọn họ thì đôi mắt xinh đẹp của hai người cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Ngay tên tiểu nhị đang cúi người đợi lệnh hình như bọn họ cũng không cảm thấy. Lữ Chính Anh vừa đi vừa nghĩ thầm:

- “Thật như có tà môn. Hai nữ nhân đó không những màu sắc quần áo giống như hai tỷ muội của Chu gia mà ngay vẻ mặt và tuổi tác cũng không khác gì tỷ muội Chu gia...”.

Trong tích tắc suy nghĩ, thì nghe một trong hai vị nữ lang kia nói với tên tiểu nhị:

- Người hãy đi mời cho ta hai vị lão gia ở phòng số mười ba lầu dưới đến đây.

o0o

Khi Lữ Chính Anh như vô tình quay trở lại thì hai vị nữ lang đó còn đứng ở cửa phòng. Tình huống này giống như đang đợi Lữ Chính Anh quay lại vậy.

Lục y nữ lang hướng về Lữ Chính Anh cười cười, sẵn sàng muốn nói gì đó nhưng lại bị hồng y nữ lang dùng khuỷu tay thúc vào người ngăn lại. Không ngờ động tác này lại bị Lữ Chính Anh nhìn trộm thấy liền hắng giọng một tiếng cười nói:

- Có gì thì cứ thoải mái nói, không có gì phải e ngại hổ thẹn cả.

Lữ Chính Anh liền nhú mày, lục y nữ lang đã tươi cười kêu lên:

- Này, người quay lại đi!

Lữ Chính Anh quay đầu cười hỏi:

- Cô nương gọi ta à?

Lục y nữ lang gật đầu nói:

- Không sai!

Lữ Chính Anh từ từ quay lại, mỉm cười hỏi:

- Cô nương có gì kiến giáo?

Lục y nữ lang liền gằm mặt nói:

- Người có phải họ Lữ?

Cái sắc diện này cơ hồ được in ra từ cái sắc diện của Chu Thắng Nam vậy.

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói:

- Đúng vậy! cô nương làm sao biết được?

Lục y nữ lang lạnh lùng nói:

- Ta còn biết nhiều hơn nữa đấy.

Tiếp đó hai mắt nhìn xoáy vào Lữ Chính Anh hỏi:

- Người tên Lữ Chính Anh phải không?

Lữ Chính Anh mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lục y nữ lang hỏi tiếp:

- Người là nghịch tử của Lữ Duy Bính phải không?

Câu nói này như là chọc giận Lữ Chính Anh. Vẻ mặt chàng liền trầm xuống bước tới một bước ánh mắt như xoáy vào giọng nói lạnh như băng hỏi:

- Người là người của lão tặc Thuần Vu Khôn?

Lục y nữ lang quát lên một tiếng:

- Đồ khốn kiếp!

Vừa dứt tiếng quát, cánh tay liền đưa lên nhanh như điện chớp tát vào má trái của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh thân hình lách nhẹ, tránh cái tát đột ngột của đối phương rồi lập tức vung chưởng phản kích, nộ quát một tiếng:

- A đầu, muốn chết à?

Thì vào lúc này tai chàng đột nhiên nghe thấy một tiếng nói thật nhỏ nhẹ nhưng vô cùng rõ ràng:

- Đón lấy!

Tiếp theo tiếng đón lấy, bàn tay của lục y nữ lang đã đỡ lấy chưởng thế cực nhanh của Lữ Chính Anh.

Lữ Chính Anh không kịp suy nghĩ gì, chưởng của hai bên đã tiếp xúc nhau. Rầm một tiếng, Lữ Chính Anh cảm thấy lòng bàn tay tựa hồ như bị chấn mạnh, thân hình cũng theo đó hơi lảo đảo. Nhưng còn lục y nữ lang lại bị chấn động tới mức la lên một tiếng kinh hãi, bật người ngã ra sau. Nếu không có hồng y nữ lang ở đằng sau đỡ lấy thì đã nằm thẳng ra đất rồi.

Trong tích tắc này, đầu óc của Lữ Chính Anh cũng như quay cuồng, hôn mê. Lúc này chàng đã cảm giác thấy lòng bàn tay phải như có một nắm giấy, tuy không rõ đối phương tại sao lại cố ý làm như vậy nhưng trong lòng hiểu rõ là đối phương có hảo ý. Đây là điều không chút hoài nghi.

Chưởng vừa rồi chàng vì cảm phần mà phát ra, cho dù lúc chàng nghe thấy chân khí truyền âm của đối phương đã ngay lập tức giảm nhẹ chân lực xuống nhưng kinh lực của chưởng này cũng đủ làm kinh người.

Nhưng lục y cô nương này lại chỉ phát ra một tiếng kinh ngạc, tuy bị chấn lui nhưng không bị thương, công lực thâm hậu như thế nào thì cũng không khó tưởng tượng thấy.

Trong lúc Lữ Chính Anh đang thoảng nghĩ thì hồng y nữ lang đã hướng về lục y nữ lang hỏi nhỏ:

- Sư muội không bị thương chứ?

Lục y nữ lang vùng đứng dậy, gượng cười nói:

- Không sao cả. Vừa rồi ta hơi đánh giá thấp đối phương.

Hồng y nữ lang nói:

- Được, để ta xuất khí cho sư muội.

Lục y nữ lang cương quyết nói:

- Không. Tốt hơn hãy để chính ta.

Tiếp đó hướng về Lữ Chính Anh trừng mắt nộ quát:

- Cuồng đồ! Nơi đây địa thế quá hẹp, không cách gì thi triển bọn ta hãy ra bờ sông.

Lữ Chính Anh cười nhạt một tiếng nói:

- Kẻ hèn này, xin tuân mệnh!

Lục y nữ lang gằn giọng nói:

- Đi!

- Khoan đã!

Kẻ chen lời này là một bạch y thư sinh tuổi khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám. Tướng mạo rất anh tuấn đang cùng một vị khô y lão giả tuổi khoảng trên dưới lục tuần chậm rãi bước tới.

Lữ Chính Anh quét mắt nhìn. Hồng y nữ lang ngạc nhiên hỏi:

- Tam sư huynh, sao huynh cũng đến?

Bạch y thư sinh cười nói:

- Lẽ nào người không hoan nghênh sao?

Hồng y nữ lang tươi cười nói:

- Đương nhiên là phải hoan nghênh.

Hồng y nữ lang hỏi tiếp:

- Tam sư huynh, huynh không phải là có việc đi Hoàng Sơn sao?

Bạch y thư sinh gật đầu nói:

- Đúng vậy! nhưng ta bây giờ đang chuẩn bị đi Tuyết Phong Sơn.

Hồng y nữ lang hỏi:

- Đi Tuyết Phong Sơn làm gì.

Bạch y thư sinh nói:

- Chuyện này nói ra thì thật là dài dòng.

Lục y cô nương nhíu mày hỏi:

- Huynh có thể nói sơ qua được không?

Lữ Chính Anh đang nóng lòng biết nội dung năm giấy ở trong tay, thấy đối phương dằng dai không dứt, bất giác gằn giọng nói:

- Tại hạ xin rút lui!

- Khoan đã! Lục y cô nương vội gằn giọng nói - Ta có lời muốn nói.

Ngữ khí như là mệnh lệnh vậy. Lữ Chính Anh vì năm giấy ở trong lòng bàn tay đành phải cố gắng nhẫn nhịn, nhưng không khỏi hừ lên một tiếng.

- Hừ cái gì? Lục y cô nương lạnh lùng nói – Đợi sau, cần người biểu diễn đấy.

Bạch y thư sinh im hơi ngơ ngác nhìn Lữ Chính Anh, rồi gượng cười nói:

- Còn về lão quái vật tự xưng là Hoàng Sơn Dật Tẩu gì đó các người đã nghe nói đến chứ?

Nhắc đến Hoàng Sơn Dật Tẩu, Lữ Chính Anh bất giác tinh thần hơi chấn động.

Tại vì chàng đã nghe từ miệng của Điền Bân nói qua, sư phụ của Điền Bân chính là hiệu xưng Hoàng Sơn Dật Tẩu, đã tự xưng là chưởng môn nhân của Hoàng Sơn Phái.

Hồng y nữ lang gật đầu trả lời:

- Đúng vậy! Huynh không phải là vì lão quái vật đó mà đến Hoàng Sơn sao?

Bạch y thư sinh gật đầu nói:

- Không sai! Nhưng lão quái vật đó thế nào cũng không chịu cùng ta giao thủ.

Lục y nữ lang ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại thế?

Bạch y thư sinh gượng cười nói:

- Lão quái vật đó nói y không thể cùng hậu sinh tiểu tử giao thủ.

Hồng y nữ lang nói:

- Vậy huynh không thể bức y động thủ sao?

Bạch y thư sinh gượng cười nói:

- Ta đương nhiên bức y động thủ. Nhưng ta có cố gắng liều sức toàn thân thì ngay mép áo của y ta cũng không đụng được.

Hồng y nữ lang hơi biến sắc nói:

- Có chuyện này thì thân thủ của y e rằng không kém thua gì sư phụ.

Bạch y thư sinh gật đầu nói:

- Có thể nói như vậy.

Lục y nữ lang tựa hồ có hơi không tin nói:

- Thế gian này còn có người có võ công không thua kém sư phụ ta sao?

Bạch y thư sinh gượng cười nói:

- Lúc này đã không có một người rồi hay sao?

Hồng y nữ lang ừm một tiếng nói:

- Lão quái vật đó nếu không tự tin võ công không thua kém sư phụ bọn ta, sao dám khiêu chiến với Vô Địch Bảo?

Hồng y nữ lang lại nhíu mày nói:

- Tam sư huynh sao lại biết chỗ này mà đến đây?

Bạch y thư sinh gượng cười nói:

- Vừa rồi ta không phải là đã nói lần này là đi Tuyết Phong Sơn hay sao? Tại vì nhìn thấy Chúc hộ pháp bên ngoài lữ quán vì vậy ta mới đi theo đến đây.

Hồng y nữ lang cười nhạt nói:

- Vậy huynh vẫn còn chưa biết tình hình ở đây?

Bạch y thư sinh nói:

- Ta cùng Chúc hộ pháp chưa nói với nhau ba câu thì bị nhị vị đây phái tiểu nhị mời đến.

Lục y nữ lang nói:

- Tam sư huynh, điều này tạm thời không nói đến. Tốt hơn trước hết hãy nói đến lý do huynh đi Tuyết Phong Sơn.

Bạch y thư sinh nói:

- Lão quái vật đó nói với ta, chỉ cần ta có thể đánh bại đồ đệ của y, y nguyện sẽ thừa nhận Vô Địch Bảo của bọn ta quả thật có võ công thiên hạ vô địch, đồng thời đổi với chuyện đập phá tấm biển đại môn của bọn ta lão sẽ tự nguyện làm lại cái mới và công khai xin lỗi.

Hồng y nữ lang lên tiếng nói:

- Lão quái vật đó xem trọng đồ đệ của y đến thế hay sao?

- Đúng vậy! bạch y thư sinh nói – Ta cũng không tin thế vì vậy mới một mạch đi đến đây.

Hồng y nữ lang lại hỏi tiếp:

- Nói vậy đồ đệ của lão quái vật đó ở Tuyết Phong Sơn phải không?

Bạch y thư sinh gật đầu:

- Đúng vậy!

Lữ Chính Anh nghe thấy Hoàng Sơn Dật Tẩu diễn cái trò đập phá biển đại môn của Vô Địch Bảo trong lòng liền thấy buồn cười. Lúc này chàng lại quá vui mà quên đi thái độ đúng mực nói:

- Bằng hữu, đáng tiếc đã lại chậm rồi.

Bạch y thư sinh ngơ ngác hỏi:

- Lời này phải hiểu thế nào?

Lữ Chính Anh nói:

- Đồ đệ của Hoàng Sơn Dật Tẩu đã rời Tuyết Phong Sơn rồi.

Bạch y thư sinh hỏi tiếp:

- Đã đi đâu?

Lữ Chính Anh nói:

- Lúc này có thể đã đến Hạ Khẩu.

Bạch y thư sinh nói:

- Người làm sao biết được?

Lữ Chính Anh nói:

- Ta biết nhiều lắm. Kể mà các hạ muốn tìm có phải là kẻ họ Điền tên Bàn?

Bạch y thư sinh liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Lữ Chính Anh nghiêm mặt nói:

- Vậy thì đợi sau khi người hiểu rõ toàn bộ tình hình ta sẽ nói chuyện với người.

Lữ Chính Anh không quên nắm giấy mà lục y cô nương đã nhét vào tay y, vì vậy liền quay người bỏ đi.

Nhưng bạch y thư sinh lập tức nói:

- Người hãy đợi một chút!

Lữ Chính Anh không quay đầu lại nói:

- Đợi sau hẵng nói cũng được.

Lục y nữ lang vội vàng nói:

- Tam sư huynh, trước hết huynh hãy hiểu rõ tình hình đi đã, tiểu tử này không sợ y bay lên trời đâu.

Lữ Chính Anh đi vào gian phòng của Lộ Thanh Bình và Thượng Quan Tố Vân rồi thuận tay đóng cửa lại. Thượng Quan Tố Vân liền lập tức hỏi:

- Thân thủ ba người trước mắt Lữ công tử dường như rất cao?

Lữ Chính Anh ừm một tiếng, Ngũ Tú Vân đành nói:

- Xem ra so với hai người cao mình hơn rất nhiều.

Lữ Chính Anh lúc này đã mở nắm giấy trong tay ra.

Thượng Quan Tố Vân nhìn thấy, thấp giọng cười hỏi:

- Lữ công tử, cái này ở đâu đến vậy?

Lữ Chính Anh dùng chân khí truyền âm nói:

- Chính là lục y cô nương vừa rồi đưa...

- A!

Lữ Chính Anh lại không hiểu tiếng kêu kinh ngạc của Thượng Quan Tố Vân, lại nhú mày lẩm bẩm:

- Kỳ quái!

Nguyên là trong mảnh giấy này chỉ là mấy chữ:

- “Hãy may đào tẩu, chậm e không kịp”

Một mảnh giấy ngắn gọn, qua loa không đầu đuôi như vậy quả thật khiến người khác hoang mang khó hiểu.

Lúc này, Ngũ Tú Vân cùng hai vị cô nương đã quây lại đọc mảnh giấy này, Ngũ Tú Vân truyền âm hỏi:

- Có phải là lúc giao thủ vừa rồi, lục y nữ lang đã đưa cho công tử?

Lữ Chính Anh gật đầu, Ngũ Tú Vân lại truyền âm nói:

- Chuyện này tuy rất là kỳ quặc, nhưng tiểu cô nương có hảo ý không có gì phải hoài nghi.

Lữ Chính Anh nhú mày hỏi:

- Ý của lão nhân gia như thế nào?

Ngũ Tú Vân cũng nhú mày hỏi:

- Ý của ta thà là tin...

Thượng Quan Tố Vân thấp giọng hỏi:

- Nói vậy bọn ta đào tẩu như thế nào đây?

Ngũ Tú Vân gượng cười nói:

- Trốn tránh chắc là không kịp. Lúc này chúng ta chỉ còn có cách đặc biệt đề cao cảnh giác, sẵn sàng ứng phó.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Lời lão nhân gia nói cố nhiên không sai, nhưng sự thật cho dù có đào tẩu thuận lợi, ta cũng tuyệt không nghĩ đến.

Ngũ Tú Vân đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh thăm hỏi, Lữ Chính Anh mỉm cười nói:

- Thất Sát Lệnh lần này chính là muốn tìm Vô Địch Bảo gây sự, bây giờ bọn họ đã tự tìm đến cửa, đó chính là chuyện cầu gì được đó há có lý gì để đào tẩu.

Ngũ Tú Vân gật gật đầu, thở dài một tiếng nói:

- Chuyện đã đến mức này bọn ta cũng chỉ còn có cách đi một bước, tính một bước.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Chuyện đến là phải đến, chuyện quan trọng lúc này là phải làm cho no bụng rồi hẵng hay.

Khi bọn họ đi vào phòng ăn, thì hai nữ lang xinh đẹp đó cùng bạch y thư sinh và khô y lão giả đã ngồi sẵn ở đó, bạch y thư sinh ngồi ngay ngắn đầu bàn, hai vị nữ lang xinh đẹp ngồi ngang nhau, khô y lão giả thì kính cẩn đứng không ngồi.

Đương nhiên trong phòng ăn cũng có người khác. Hơn nữa trong số khách đó tất nhiên còn có người của Vô Địch Bảo lẫn ở trong.

Nhưng bọn người Lữ Chính Anh vẫn thoải mái điem nhiên đến ngồi ở một chỗ cách bạch y thư sinh khoảng một trượng.

Lúc Lữ Chính Anh đưa mắt nhìn bạch y thư sinh, thì bạch y thư sinh cũng hướng về chàng miệng cười nói:

- Lữ công tử, ta đã biết mọi chuyện trước đây.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Người của quý phương có phải là do các hạ cầm đầu?

Bạch y thư sinh nói:

- Ở đây vốn là do tứ sư muội ta phụ trách.

Nói xong liền đưa tay hướng về hồng y nữ lang rồi mỉm cười nói:

- Nhưng tại hạ là tam sư huynh của bọn họ, vì vậy tất cả mọi chuyện ta cũng có quyền quyết định một chút.

Lữ Chính Anh ừm một tiếng rồi nói:

- Vậy thì hãy đưa ra cách giải quyết đi!

Bạch y thư sinh cười nói:

- Lữ công tử thật là nhanh mồm nhanh miệng. Ta thấy bọn ta vào canh ba đêm nay ở bờ sông phía sau lữ quán, mỗi người với võ công của mình mà quyết định sinh tử.

Lữ Chính Anh gật đầu nói:

- Được! Tại hạ sẵn sàng tuân lệnh!

Lúc này tên tiểu nhị hướng về Ngũ Tú Vân mời dùng bữa.

Lữ Chính Anh lại giành lời nói:

- Chọn ở nơi đây là tốt nhất. Hãy chọn những món ăn đặc sắc nhất, không cần rượu.

Tên tiểu nhị vội vàng cung kính trả lời:

- Dạ, dạ! Tiểu tử biết.

Bạch y thư sinh cười nói:

- Lữ công tử, tại hạ xin thỉnh giáo công tử một chuyện được không?

Lữ Chính Anh nói:

- Người hãy nói xem!

Bạch y thư sinh nói:

- Chuyện rất đơn giản. Đó chính là Lữ công tử làm sao biết Điền Bân đã đi Hạ Khẩu?

Lữ Chính Anh lãnh đạm trả lời:

- Điều này ta có thể nói cho người biết, tại vì Điền Bân với ta lúc này đều đang ra sức phục vụ cho Thất Sát lệnh chủ.

Bạch y thư sinh à lên một tiếng nói:

- Vậy thì Thất Sát lệnh chủ cùng đi Hạ Khẩu chứ?

Lữ Chính Anh gật đầu cười nói:

- Không sai!

Bạch y thư sinh hỏi tiếp:

- Thân thủ của Điền Bân so với công tử cao hay thấp?

- Điều này ta chưa bao giờ so sánh với y, nên không thể trả lời được.

Lữ Chính Anh nhíu mày hỏi:

- Các hạ có thể giới thiệu với ta người của quý phương chứ?

Bạch y thư sinh cười nói:

- Lữ công tử nói có lý. Bây giờ ta xin tự giới thiệu một chút. Ta là Thân Văn Bính, còn đây là Văn Nhân Ngọc, tứ sư muội của ta. Thủy Tương Vân là ngũ sư muội của ta và bốn bảo nhất cấp hộ pháp Chúc Chí Cang.

Nói xong liền đưa tay chỉ về phía hồng y nữ lang, lục y nữ lang và khôi y lão giả.

Lữ Chính Anh hơi mấp máy miệng tựa hồ như muốn nói điều gì đó, nhưng vội nín lại.

Nguyên là bên tai chàng vừa nghe thấy một tiếng truyền âm kỳ dị:

- Sau khi ăn cơm xong, hãy mau chóng rời nơi đây.

Lữ Chính Anh biết rằng chính lại là lục y nữ lang Thủy Tương Vân đang lo lắng cho chàng. Đồng thời cũng từ trong mắt Thủy Tương Vân thấy ra được một chút đầu mối của vấn đề, nhưng chàng chỉ hơi gật đầu biểu thị đã nghe lời truyền âm còn không phản ứng gì khác.

Lúc này tên tiểu nhị đã mang cơm lên, Ngũ Tú Vân thăm sợ đối phương sẽ giở trò gì trong các món ăn nên liền lấy ra một cây trâm bạc nhúng vào trong mấy món ăn để kiểm tra. Tình huống này khiến cho Thân Văn Bính bật cười ha hả nói:

- Lão nhân gia hãy an tâm, người của Vô Địch Bảo không đến nỗi bỏ thuốc độc vào thức ăn đâu!

Ngũ Tú Vân lạnh lùng nói:

- Điều này coi như là phòng ngừa không có gì là thừa cả!

Sau bữa ăn tối trôi qua một cách lặng lẽ, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi. Cái gọi là nghỉ ngơi cũng chẳng qua chỉ là ngồi điều hòa hơi thở trong phòng của mình mà thôi.

Khoảng chừng sau canh hai, Lữ Chính Anh đột nhiên cảm thấy có tiếng bước chân nhẹ nhàng ở trên trần nhà. Ngay lập tức liền cười nhạt nói:

- Các hạ, nếu không nhẫn nại đợi được thì bọn ta có thể đến bờ sông trước giờ đã định?

Trên đỉnh phòng vang lên tiếng nói êm dịu của Thủy Tương Vân:

- Ta chẳng qua là dùng cái tâm tiểu nhân mà đánh giá con người, sợ rằng các ngươi sẽ lặng lẽ chuẩn đi mà thôi.

Lữ Chính Anh hừ lên một tiếng nói:

- Chuyện buồn cười!

Nhưng chàng vừa dứt lời, thì một mảnh giấy trắng từ trên đỉnh phòng rơi xuống, đồng thời nghe tiếng Thủy Tương Vân cười nói:

- Chỉ mong người có thể ngôn hành như nhất, thôi quấy nhiễu người một chút bọn ta sẽ gặp lại nhau.

Trong hành lang bỗng vang lên tiếng nói của Thân Văn Bính:

- Lữ công tử đã muốn giải quyết trước giờ đã định, tại hạ cũng hoàn toàn đồng ý.

Lữ Chính Anh cất giọng nói:

- Vậy thì các người hãy đến trước, ta sẽ theo sau.

Lúc này Lữ Chính Anh đã nhìn thấy chữ viết trong mảnh giấy trắng, có hai hàng chữ nhỏ:

“Người cố chấp khiến người khác bức mình. Lúc cần thiết các người hãy đoạt lấy con thuyền trên sông để đột phá vòng vây thoát đi thì còn một chút hy vọng”.

Ngũ Tú Vân, Lộ Thanh Bình, Tố Vân đã nghe tiếng nói đều chạy đến phòng Lữ Chính Anh, đồng thời nhìn thấy mảnh giấy đó.

Lộ Thanh Bình liền nhướng mày nói nhỏ:

- Ta không tin bọn họ lại lợi hại như vậy!

Nhưng Ngũ Tú Vân đã nghiêm mặt nói:

- Lúc này chúng ta nên tin là như vậy. Mọi người cần phải tăng cường cảnh giác hơn.

Lữ Chính Anh gằn giọng nói:

- Đây là cuộc chiến sinh tử. lát nữa, khi động thủ không cần nương tay giết chết một kẻ thì giảm bớt một trở ngại.

Nói xong, liền vọt ra ngoài cửa sổ rơi nhẹ xuống dưới lầu, nhắm thẳng đến hướng bờ sông phóng đi.

Ngũ Tú Vân, Lộ Thanh Bình, Tố Vân tất nhiên cũng tuân tợ phóng đi. Trên bãi cát bờ sông, các cao thủ của Vô Địch Bảo do Thân Văn Bính cầm đầu đã xếp hàng chờ đợi.

Thân Văn Bính đứng ở giữa Văn Nhân Ngọc, Thủy Tương Vân đứng hai bên. Nhất cấp hộ pháp Chúc Chí Cang đứng ở phía sau, bên trái Thân Văn Bính khoảng chừng năm tấc.

Nhóm người Lữ Chính Anh cách đối phương khoảng năm trượng thì dừng lại.

Lữ Chính Anh quét mắt nhìn lạnh lùng nhíu mày hỏi:

- Còn ai nữa không?

Thân Văn Bính cười cười nói:

- Ta nghĩ không cần phải làm phiền thêm nhân lực nào khác, quý phương có bốn vị bên ta cũng có bốn vị. Một chọi một không ai phải chịu thiệt cả.

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói:

- Đã sòng phẳng như vậy, người không sợ hối hận chứ?

Thân Văn Bính cười nói:

- Nếu điều này mà ta không tự tin thì còn dựa vào điều nào mà đi đấu với chưởng môn nhân Hoàng Sơn Phái nữa chứ?

Lữ Chính Anh điềm nhiên cười nói:

- Nghe giọng nói này thật giống từ cao thủ của Vô Địch Bảo mà ra.

Xoạt một tiếng, lưới trường kiếm bằng thép xanh của chàng đã thoát ra khỏi vỏ, sắc mặt đanh lại nói:

- Không dài dòng nữa, đối với bốn người các người sẽ có một người của ta tiếp. Xin mời!

Chàng chưa dứt lời, Lộ Thanh Bình đã vội vàng nói:

- Không, ta không đồng ý!

Lữ Chính Anh ngẩng mặt cười ha hả nói:

- Người của Thất Sát Lệnh một lời nói nhất ngôn cửu đỉnh, không thể thay đổi xin Lộ cô nương lượng thứ cho.

Nếu theo đơn đả độc đấu Lộ Thanh Bình và Ngũ Tú Vân cao nhất có thể đối phó với nhất cấp hộ pháp Chúc Chí Cang. Để tránh thương vong vô ích, Lữ Chính Anh mới bất đắc dĩ dùng lời để chặn Thân Văn Bính. Nói là bốn chọi bốn, nhưng sau đó chàng lại tự mình một vai gánh tất cả.

Tình huống này bọn người Lộ Thanh Bình tất nhiên hiểu rõ, vì vậy mà trong lòng rất kích động không nói nên lời.

Thân Văn Bính cười nhạt nói:

- Người muốn một mình gánh vác tất cả, ta không phản đối. Nhưng ta có quy định của ta, người không được phép phản đối.

Lữ Chính Anh lạnh lùng nói:

- Người nói đi!

Thân Văn Bính gằn giọng:

- Quy định của ta là trước tiên bắt đầu là Chúc hộ pháp từng người, từng người một người có thể lần lượt cử ra. Cuối cùng mới đến lượt ta, đừng nói là ta dùng xa luân chiến pháp.

Lữ Chính Anh cười nói:

- Xa luân chiến pháp cùng tứ nhân liên thủ, trên hình thức bất đồng nhưng bản chất thì không có gì khác biệt. Ta đồng ý, xin mời!

Chúc Chí Cang nghe lời chậm rãi bước tới cách Lữ Chính Anh khoảng tám tấc, từ từ rút ra cây đơn đao gằn giọng nói:

- Xin mời Lữ công tử!

Lữ Chính Anh lạnh lùng cười nói:

- Thất Sát lệnh chủ môn hạ xuất thủ bất lưu tình, huống hồ người tên gọi là Chí Cang phải biết là cứng quá thì dễ gãy, người phải cẩn thận đấy!

Chúc Chí Cang hờ hững nói:

- Đa tạ nhắc nhở. Ta đã biết!

Chúc Chí Cang không hổ thẹn được xếp vào hàng nhất lưu cao thủ của nhất cấp hộ pháp trong Vô Địch Bảo.

- Cái thân thái điềm tĩnh đó của y quả thật khiến người khác bội phục.

Lữ Chính Anh hừ một tiếng quát lớn:

- Tại hạ xin mạn phép!

Dứt lời liền xuất chiêu, nhất chiêu Bát Vân Kiến Nhật trường kiếm đã đâm thẳng vào đối phương. Lữ Chính Anh đã sớm nhìn ra thân thủ của nhị cấp hộ pháp và tam cấp hộ pháp của Vô Địch Bảo. Nếu dựa vào tình huống trước đây

mà suy đoán, không cần thi triển tuyệt nghệ mà Chu Tứ Nương đã truyền thụ thì có thể thanh toán được đối phương ngay. Vì vậy chiêu thứ nhất Bát Vân Kiến Nhật rất là tầm thường.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn khác hẳn. Kiếm của chàng vừa xuất được nửa đường thì đã bị đơn đao Chúc Chí Cang chặn lại. Đao pháp của y không những bí hiểm mà trong sự bí hiểm rõ ràng lại vô cùng hiểm độc.

Có thể là Chúc Chí Cang có ý thử tài nghệ cao thấp đối phương ngay lúc đầu. Vì vậy chiêu thức nghênh đỡ của y không những độc ác, bí hiểm mà rõ ràng là đã dùng chân lực trên chín phần.

Đến lúc đao kiếm tiếp xúc nhau đã phát ra những tiếng va chạm chát tai và những tia lửa chói.

Hiệu quả của chiêu này nếu không phải nhờ vào chân lực nội gia thâm hậu của Lữ Chính Anh trấn áp đối phương thì có thể đã phải chịu thất thế.

Vì vậy đao kiếm khi tiếp xúc nhau, cả hai người đều không khỏi kinh ngạc chấn động!

Lữ Chính Anh vì thân thủ của đối phương đã vượt qua khỏi dự đoán của mình nên kinh ngạc, còn về Chúc Chí Cang lại vì chiêu Thạch Phá Thiên Kinh rất nắm chắc này không những không nhận được hiệu quả như mong muốn mà còn bị nội gia chân lực dũng mạnh của đối phương làm cho cánh tay tê buốt, phải bật lùi ra sau thẳm đại kinh ngạc trong lòng.

Chúc Chí Cang vì chân lực của đối phương dũng mạnh hơn bản thân mình nên đã chọn lấy cách thức du đấu, có có không không, hư hư thực thực không tiếp xúc trực tiếp với binh khí của đối phương, chiêu xuất nửa đường đã lập tức nhanh chóng biến chiêu khiến cho đối phương không biết đâu mà lường, mệt mỏi kiệt quệ khiến cho bản thân mình có cơ hội đắc thủ.

Nhưng Lữ Chính Anh vì khinh địch mà chịu lép một chiêu, cơ hồ như đã mất đi lợi thế ban đầu nên cũng có sự suy tính của mình.

Đó chính là tập trung toàn thần tiếp tục dùng các chiêu bình thường ứng phó, quan sát các chiêu thức của đao pháp đối phương.

Nhưng đao pháp mà Chúc Chí Cang sử dụng quả thật rất là thần kỳ. Lữ Chính Anh dùng kiếm chiêu bình thường để ứng phó, cho dù là tập trung toàn thần, nhưng kịch chiến không đến mười chiêu đã bị bức ép nguy đến tính mạng,

nếu không phải là dùng nội gia chân lực cường mạnh để hỗ trợ cho liệt thể của chiêu thức, thì đã sớm không chết đã bị thương.

Tình huống này, khiến cho Lộ Thanh Bình, Thượng Quan Tố Vân cũng phải bất giác lấy làm lo sợ vô cùng.

Đương nhiên, Thủy Tương Vân người đã thâm thì cảnh báo cho Lữ Chính Anh là lo sợ nhất, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Lúc này, chỉ có Thân Văn Bính và Văn Nhân Ngọc là tỏ ra vui mừng mà thôi, Thân Văn Bính cười ha hả nói:

- Thật là tai nghe không bằng mắt thấy, tam sư huynh sớm biết như vậy chỉ cần phái hai vị nhất cấp hộ pháp lại là cũng đủ rồi!

Thân Văn Bính đột nhiên nhíu mày nói:

- Không đúng, tiểu tử này có thể thật sự giấu tài đấy!

Thủy Tương Vân tươi cười nói:

- Ta lại nhìn không ra.

Thân Văn Bính cười nói:

- Ngũ muội, nói về giang hồ lịch duyệt người còn kém lắm đó!

Y vừa dứt lời, liền hốt nhiên phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, hóa ra là Lữ Chính Anh nãy giờ dùng các chiêu thức tầm thường ứng chiến, đột nhiên biến chiêu. Xẹt xẹt xẹt liên tiếp ba chiêu kiếm bức ép Chúc Chí Cang liên tục thoái lui năm bước!

Cuộc so tài vừa rồi, nội gia chân lực của Lữ Chính Anh vốn là vượt hẳn hơn đối phương, bây giờ vừa xuất tuyệt chiêu mà Thất Sát lệnh chủ đã truyền cho, không những ngay lập tức ép Chúc Chí Cang liên tục thoái lui, hơn nữa cũng đã khiến cho tính mạng của đối phương lâm nguy, tại vì đao pháp của Chúc Chí Cang cố nhiên là bí hiểm mà lại độc hiểm nhưng so với kiếm pháp mới sử dụng vừa rồi của Lữ Chính Anh thì thấy thua kém, lại là kém một đoạn dài. Cũng vì như vậy mới khiến cho Thân Văn Bính buột miệng kinh ngạc liền nói:

- Ngũ muội, hãy mau tiếp ứng!

Thủy Tương Vân cũng vội vàng nói:

- Được!

Vừa nói đã phi thân lướt tới, cất giọng kêu lớn:

- Chúc hộ pháp hãy lùi lại.

Lữ Chính Anh cười nhạt nói:

- Còn lùi được sao?

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, vai trái của Chúc Chi Cương đã bị đứt lìa, nói chung là võ công của y vốn cao, lâm nguy bất loạn trong lúc sinh tử đã nén chịu đau phóng vọt ra ngoài một trượng, né tránh cú chém ngang lưng thuận tay đang quét đến của Lữ Chính Anh.

Y chỉ là tạm thời đào thoát, nhưng Lữ Chính Anh như bóng theo hình vung kiếm truy sát, quát lớn một tiếng:

- Hãy để mạng lại!

Bóng người lướt tới, một loạt tiếng sắt thép va chạm nhau loảng xoảng trường kiếm của Lữ Chính Anh đã bị Thủy Tương Vân phóng tới chống đỡ, hơn nữa đã lập tức triển khai một đợt tấn công dũng mãnh, đồng thời dùng truyền âm nói:

- Hãy mau chóng đánh bại ta để tiết kiệm chân lực...

Tình huống lúc này đã khiến cho Lữ Chính Anh cảm thấy kinh ngạc, hoang mang tột độ.

Nguyên là Thủy Tương Vân không những hành động khiến người khác khó hiểu, mà sự cao tuyệt của võ công và sự cường dũng của chân lực, thật không thể ngờ được so với tuổi tác của nàng.

Nhưng điều khiến cho Lữ Chính Anh khó hiểu nhất là kiếm chiêu của Thủy Tương Vân sử dụng so với kiếm chiêu của chàng thì giống đến tám phần mười.

Kiểm pháp mà Lữ Chính Anh sử dụng là Vạn Bác Chân Thuyên do Kiếp Dư Sinh truyền cho, bộ kiếm pháp trong Vạn Bác Chân Thuyên tên gọi là gì và có bao nhiêu chiêu số đại khái chàng không biết, chiêu thức mà Chu Tứ Nương truyền cho chàng chỉ có hai mươi bốn chiêu.

Chu Tứ Nương đã nói với chàng:

- Học biết hai mươi bốn chiêu là đủ để ngươi thụ dụng vô cùng rồi.

Lúc này, kiếm pháp của Thủy Tương Vân lại hết tám phần mười giống với kiếm pháp của Lữ Chính Anh, nếu không phải nhờ chàng dùng Vạn Niên Thạch Khuẩn cũng như có nội gia chân lực đặc biệt mạnh mẽ, với sự biến hóa của kiếm chiêu cũng có vượt hơn đối phương thì tình huống sẽ không lạc quan lắm.

Cũng vì như vậy, khi chàng nghĩ đến lời Chu Tứ Nương nói: “Học biết hai mươi bốn chiêu này, là đã đủ thụ dụng rồi” thì không khỏi thầm cười.

Những điều này cũng chẳng qua là trong lúc hai phe đang giao thủ mấy chiêu đầu Lữ Chính Anh cảm thấy mà thôi.

Thủy Tương Vân ngoài trừ chiêu đầu cứu Chúc Chí Cang có thể xem như sử dụng toàn lực, thì còn các chiêu thức sau đó thì chân lực đã giảm nhiều, lại truyền âm nói:

- Chú ý với thủ pháp không gây thương tích, hãy mau chóng đánh bại ta.

Do hai bên trong lòng đều chuẩn bị sẵn, vì vậy nhìn sự biểu lộ bên ngoài thì đấu nhau rất là kịch liệt, không ai có thể nhìn thấy ra dấu vết gì nhưng bên trong là đối phó chiếu lệ cho qua chuyện.

Sau mười chiêu, Thủy Tương Vân đã mất sức hoàn thủ nàng vừa miễn cưỡng cầm cự vừa tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Lữ Chính Anh, người đã học trộm Linh Xà Kiếm Pháp của bọn ta ở đâu hả.

Lữ Chính Anh từ lời nói của đối phương liền biết danh xưng của bộ kiếm pháp này nhưng còn chưa kịp suy nghĩ gì thì Thân Văn Bính đã hét lên:

- Đúng rồi! Ngũ muội mà không nhắc tới, thì ta vẫn nghĩ không ra...

Sau đó lại gằn giọng hét lên:

- Tứ muội, hãy mau tiếp cho ngũ muội.

Văn Nhân Ngọc liền hét lớn một tiếng vang dội khắp nơi, kiếm của y thị liền đỡ ngay trường kiếm của Lữ Chính Anh đương nhiên Thủy Tương Vân cũng thừa cơ mà thoái lui.

Lữ Chính Anh nhú mày cười nói:

- Người cho rằng người mạnh hơn sư muội à?

Văn Nhân Ngọc cười nhạt nói:

- Đừng nói nhiều.

Rồi xẹt, xẹt. xẹt liên tiếp ba kiếm bức lùi Lữ Chính Anh ba bước dài.

Lữ Chính Anh liền quét định thay đổi tình huống, vung kiếm phản kích.

Nhưng công lực của Văn Nhân Ngọc vốn cao hơn Thủy Tương Vân, Thủy Tương Vân vừa rồi là cố ý tỏ ra yếu kém để cho Lữ Chính Anh đánh bại, còn lúc

này Văn Nhân Ngọc toàn lực tấn công vì vậy dù cho Lữ Chính Anh toàn lực phản kích cũng chẳng qua cố gắng duy trì một cục diện ngang bằng mà thôi.

Tình huống này, Lữ Chính Anh cảm thấy rất bi quan.

Nhưng trong lòng liền thoáng nghĩ:

- “Học biết hai mươi bốn chiêu này thì còn có thể thụ dụng vô cùng, không ngờ sự thật lại không phải như vậy”.

Nhưng Lữ Chính Anh là một kẻ thông minh, tình huống bi quan này khiến cho đầu óc thoáng bối rối, nhưng đã được một suy nghĩ khác quét sạch ngay.

Tại vì Lữ Chính Anh vừa nghĩ tới Vô Địch Bảo bảo chủ Thuần Vu Khôn, trong võ lâm trước nay xưng hiệu vô địch, vậy thì môn hạ đệ tử có thân thủ cao minh tất không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Còn về bản thân chàng, cho dù đã đạt được võ công siêu tuyệt nhưng đối với bộ kiếm pháp tên gọi Linh Xà Kiếm Pháp mà mới chỉ vừa biết, thì tổng cộng chỉ mới học hai mươi bốn chiêu, mà thời gian luyện tập võ công cũng chỉ có tám tháng, với một thời gian ngắn ngủi như vậy mà đã có thể đối đầu với đồ đệ của Vô Địch Bảo bảo chủ thì cũng đáng để y tự hào tự ngạo, thì có gì đáng bi quan chứ!

Lữ Chính Anh sau khi thoáng nghĩ như vậy tinh thần liền trở nên phấn chấn, chiêu thức càng trở nên uy lực, uyển chuyển lúc công lúc thủ.

Văn Nhân Ngọc gần giọng thét hỏi:

- Lữ Chính Anh người hãy còn chưa trả lời câu hỏi của ngũ muội ta.

Lữ Chính Anh sau khi đã nghĩ thông, không những tinh thần phấn chấn trong lòng cảm thấy rất là thoải mái đồng thời trong lòng cũng nghĩ ra một ý nghĩ.

Lữ Chính Anh vốn tư chất, thiên phú, ngộ tính hơn người nhìn lướt qua là nhớ ngay.

Trong thời gian ở Thiên Tâm Cốc, Lữ Chính Anh chỉ có thể có được một chút thành tựu như lúc này, thì chỉ có thể trách Chu Tứ Nương quá tiểu khí.

Tại vì ban đầu Chu Tứ Nương ra lệnh cho Chu Thăng Nam thay mình truyền thụ võ công đã âm thầm nghiêm khắc hạ lệnh cho hai ái nữ ngoại trừ cái được cho phép thì không được tự truyền.

Sau này, khi võ công của Lữ Chính Anh đã có cơ sở, Chu Tứ Nương mới tự mình chỉ dạy cho chàng thực tế là chẳng qua cũng chỉ là những võ công đã được dạy trước đó chỉ dạy thêm một chút mà thôi.

Cái ý nghĩ sử dụng tại chỗ lúc này của Lữ Chính Anh chính là dựa vào tinh thần phấn đấu của chính mình, có thể lúc cùng đối phương giữ thế quân bình thăm ghi nhớ các chiêu thức mà đối phương sử dụng.

Với chủ ý như vậy khiến cho đối với lời nhắc nhở của Thủy Tương Vân và với nguy cơ lúc này, Lữ Chính Anh đều quên phắt đi hết.

Cũng vì như vậy, lúc Văn Nhân Ngọc hỏi chàng lại hơi ngơ ngác:

- Nói gì?

Văn Nhân Ngọc tức giận nói:

- Đó là người đã học trộm được ở đâu kiếm chiêu của bọn ta?

Lữ Chính Anh cười nói:

- Thật là đáng cười, người không suy nghĩ cho kỹ hơn, kiếm chiêu của bọn ta tinh vi huyền diệu sao lại nói ta học trộm kiếm pháp của các người?

Nói đến đây, hai mươi bốn thức Linh Xà Kiếm Pháp mà chàng đã học đã hoàn toàn thi triển ra hết. Lữ Chính Anh liền điềm nhiên cười nói:

- Ta sẽ thi triển lại một lần nữa chiêu thức mà vừa rồi ta đã sử dụng, người có thể so sánh thử xem tóm lại là ta học trộm của người hay là người học trộm của ta.

Động tác này của Lữ Chính Anh, không những là che giấu khiếm khuyết chỉ biết hai mươi bốn chiêu kiếm pháp, hơn nữa ngữ ý tương quan lật ngược tình thế, nói đối phương học trộm kiếm pháp của mình.

Tình huống này tất nhiên khiến cho Văn Nhân Ngọc nộ hỏa bùng bùng quắc mắt nộ quát:

- Cuồng đồ muốn chết!

Dứt tiếng thét xẹt xẹt xẹt liên tiếp ba tuyệt chiêu bức ép Lữ Chính Anh thoái lùi năm bước.

Nhưng Lữ Chính Anh lại vừa lùi vừa bật cười ha hả nói:

- Kiếm pháp hay lắm! Còn có nữa không!

Thân Văn Bính ở bên cạnh nhú mày gằn giọng quát:

- Tứ muội, hãy lui lại!

Văn Nhân Ngọc ngạc nhiên nói:

- Ta vẫn còn đang giữ ưu thế, tại sao phải thoái lui vậy!

Thân Văn Bính găm giọng quát lên:

- Muội hãy lui lại, ta sẽ giải thích cho muội.

Lữ Chính Anh cười lớn nói:

- Khỏi cần phải giải thích, dứt khoát một điểm hai người các người hãy cứ xông lên đi.

Văn Nhân Ngọc cười nhạt một tiếng vung một hư chiêu, tung người ra khỏi vòng chiến nhìn Thân Văn Bính nhíu mày hỏi:

- Tam sư huynh, có chuyện gì?

Thân Văn Bính gượng cười nói:

- Tứ muội lại đấu tiếp như muội đây người ta gọi là cầu gì được đó đấy?

Văn Nhân Ngọc ngơ ngác:

- Lời này phải hiểu như thế nào?

Thân Văn Bính đưa mắt nhìn Lữ Chính Anh cười nhạt nói:

- Lữ công tử nhất dạ thành danh, hóa ra cũng chẳng qua như thế mà thôi.

Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Các hạ, vậy ra các hạ đã hiểu ra rồi sao?

Thân Văn Bính cười nhạt nói:

- Ta mà nhập trận thì chẳng có cơ hội cho người học trộm võ công đâu?

Cho đến lúc này Văn Nhân Ngọc mới hiểu rõ nguyên nhân tại sao Thân Văn Bính kêu mình thoái lui, bất giác đưa mắt nhìn trừng trừng Lữ Chính Anh rồi hừ lên một tiếng nói:

- Nếu cuồng đồ thật đã trộm học chiêu thức của ta thì ta sẽ không để cho hắn mang đi đâu!

Thân Văn Bính cười nói:

- Sư muội an tâm, ngu huynh sẽ thu hồi lại cho muội.

Nói xong, y bỗng vung đao quét một đường bạt cười nói:

- Hãy nhận đao này của ta!

Không khí chột chần động mạnh, cánh tay của Lữ Chính Anh cũng bị chần mạnh tê buốt, thân người cũng bị chần lùi một bước. Tình huống này khiến trong lòng chàng không khỏi thất kinh.

Lữ Chính Anh còn chưa hết kinh ngạc, chiêu thứ hai của Thân Văn Bính đã nhanh như chớp công xuất liên tiếp một chiêu rồi một chiêu rồi lại thêm chưởng pháp tả thủ, đao chưởng kiếm xuất bức ép Lữ Chính Anh liên tục thoái lui.

Nguyên là Thân Văn Bính sử dụng một đòn đao giống như trường kiếm, mà sự bí hiểm và uy lực cương kinh của đao pháp so với Chúc Chí Gang hộ pháp thì cao hơn không thể tính được.

Nhất là chưởng pháp tả thủ của y cũng bí hiểm và đầy uy lực, thử nghĩ với tình huống như vậy Lữ Chính Anh làm sao mà không thua sút rơi vào thế yếu.

Thân Văn Bính tận dụng lợi thế, liên tục dồn ép Lữ Chính Anh, cười nói:

- Lữ Chính Anh, uy phong ở Ác Hồ Câu của ngươi đi đâu hết cả rồi?

Có lẽ câu nói này đã kích xuất tiềm năng của Lữ Chính Anh, chàng liền cười nhạt nói:

- Vậy ngươi hãy thử nếm uy phong ở Ác Hồ Câu đây!

Soạt! Soạt! Soạt! liên tiếp ba tuyệt chiêu, không những lấy lại được uy thế, hơn nữa lại còn bức ép Thân Văn Bính thoái lui hai bước.

Tình huống này, không những khiến cho Lữ Chính Anh tăng tiến thêm sự tự tin ở bản thân, mà tinh thần lại còn phấn chấn thêm lên ngay Thủy Tương Vân trong lòng như thiêu đốt, ánh mắt cũng lóe lên những tia mừng vui.

Nhưng tình huống tốt này kéo dài không bao lâu, trước sau thời gian cũng không quá mười chiêu Lữ Chính Anh đã bị dồn bức không ngừng thoái lui.

Lúc này, Lộ Thanh Bình, Ngũ Tú Vân, Thượng Quan Tố Vân cũng không kềm nén nổi, ba người đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức từ từ tiến tới đấu trường.

Văn Nhân Ngọc liền phi thân cản ngay trước mặt bọn họ, điềm nhiên cười nói:

- Ta đến vui đùa cùng các ngươi đây.

Trường kiếm vung lên, đã bủa vây đối phương ba người trong một bức màn kiếm chặt kín, cười nói:

- Môn hạ của Lạt Thủ Tiên Nương chắc không phải tầm thường.

Văn Nhân Ngọc một chọi ba với bọn người Lộ Thanh Bình, lại vẫn có thể cười nói tự nhiên công phu cao thấp như thế nào thật không khó tưởng tượng thấy.

Lúc này Thân Văn Bính cũng bật cười ha hả nói:

- Lữ Chính Anh, còn có bản lĩnh cất giấu gì, hãy mau chóng lòi ra đi! Nếu chậm thì không còn cơ hội nữa đâu đấy!

Lữ Chính Anh đối phó với áp lực nặng nề của đối phương đã cảm thấy có hơi lúng túng, lúc này sau khi bọn ba người Lộ Thanh Bình đã tham chiến không những không thể giúp Lữ Chính Anh được gì, mà lại còn khiến cho chàng phân thần lo lắng cho bọn họ, vì vậy tình huống lúc này đối với bọn người Lữ Chính Anh mà nói là vô cùng bất lợi.

Tình hình này, bọn bốn người Lữ Chính Anh cố nhiên là thối tim vô cùng, mà cùng lúc cảm thấy lo sợ lại còn có Thủy Tương Vân. Đây là một cục diện vô cùng tế nhị, Thủy Tương Vân tuy là người của Vô Địch Bảo nhưng tấm lòng của nàng lại hướng về phe Lữ Chính Anh.

Cũng do vì Thủy Tương Vân là người của Vô Địch Bảo, vì vậy đối với thực lực của hai phe lúc này rất là hiểu rõ, đối với hoàn cảnh nguy khốn của bọn người Lữ Chính Anh cũng nhìn thấy ra rất là thông suốt, cũng vì vậy mà nàng đã thầm thông báo cho bọn người Lữ Chính Anh hãy tìm cách mà thoát đi.

Bây giờ nguy cơ càng ép đến gần, nàng thầm hiểu sâu sắc cho dù bản thân mình có nhập trận thì cũng chẳng qua là nạp thêm một mạng mà thôi, mà còn là công nhiên phản bội Vô Địch Bảo.

Hoàn cảnh nguy khốn của bọn người Lữ Chính Anh đã khiến cho Thủy Tương Vân cơ hồ muốn bất chấp tất cả, công nhiên phản bội Vô Địch Bảo nhưng tay giúp đỡ bọn người Lữ Chính Anh thì đúng lúc ấy trên mặt sông bỗng nhiên vang lên tiếng ca cao vút sang sảng...

Dưới ánh trăng vàng vạc chiếu diệu, chỉ thấy trên mặt sông một bóng người như u linh bồng bóng lướt nhẹ trên mặt sông hướng về phía bờ, bóng người này đúng là sử dụng tuyệt đỉnh khinh công Đạt Ma Nhất Vĩ Độ Giang.

Đáng tiếc là tại hiện trường trận ác đấu đang diễn ra, cho dù bọn họ đều đã nghe thấy tiếng hát cao vút sang sảng nhưng không thể phân thần xem xét thế nào.

Vì vậy ngoại trừ Thủy Tương Vân không lâm chiến và các cao thủ của Vô Địch Bảo đang ẩn trốn trong bóng tối là nhìn thấy cuộc biểu diễn tuyệt đỉnh khinh công hiếm thấy trong võ lâm này.

Tiếng hát vừa dứt thì bóng người đã lên đến bờ, Thủy Tương Vân nhìn thấy một thanh y lão nhân râu trắng dài lốm đốm hoa mắt đầy đặn như phú gia ông.

Trong trí nhớ của Thủy Tương Vân chưa bao giờ nghe thấy trong võ lâm có một kỳ nhân khinh công cao siêu như vậy.

Lúc này trong lòng của nàng hy vọng thanh y lão nhân này là người của đối phương, nhưng vì không cách gì xác định, vì vậy chỉ khẽ nhíu mày thâm vận công lực, lặng lẽ quan sát động tĩnh.

Từ bờ sông đến bãi cát nơi bọn người Lữ Chính Anh đang ác đấu, ước chừng trên ba mươi trượng nhưng thanh y lão nhân đó thì triển những bước đi như Hành Vân Lưu Thủy, nhìn thì chậm rãi nhưng thực tế nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã lặng lẽ dừng lại cách đấu trường ngoài ba trượng rồi như cười như không ừm một tiếng nói:

- Đánh nhau thật là náo nhiệt!

- o O o -